

ЧОЧО ПИПОНКЪОВЪ.

— Чочо, рѣши ли си задачитѣ?

— Рѣшихъ ги, мамо.

— Тогава тичай на фурната да вземешъ единъ хлѣбъ!

Чочо скокна радостенъ, засвирка съ уста и затърча на фурната. Зема той единъ хлѣбъ и самодоволно трѣгна за вкъщи.

Но не щешъ ли, на улицата го срѣщна една интересна коза, съ лукавъ погледъ, съ врѣсливъ гласъ, съ тънки рогчета, съ дълга брадица.

— Бряяя! — каза тя на Чочо.

Чочо ѝ се оплези и изврещъ като нея. Козата приятелски го наближи. Чочо отжегна една пръчка отъ съсѣдната върба и почна да я драще по муцунката и да я сърди.

Козата веднага стана серпозна. Заклати брадата си, тупна съ кракъ и показа на Чочо остритѣ си рога.

Чочо разбра, че козата отъ шега не разбира, и благоразумно побѣгна, като турна хлѣба на гърба си, за да се прѣдпази отъ козата.

Разсърдената коза настигна Чочо и го кюсна силно отзадъ. Остритѣ ѝ рога се забиха въ мекия хлѣбъ, а Чочо отскокна нѣколко крачки напредъ, като залитна да падне.

Въ страха си Чочо се скри задъ дънера на близкото дърво и си опъна гърба, за да може да отбие втория ударъ на козата.

Козата изправи глава и усѣли, че нѣщо тежи на рогата ѝ. Тя веднага разбра, че това е Чочовия хлѣбъ, и се усмихна отъ щастлива мисль.